Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 21. novembra 2024*

Kazalo

I. Pravni okvir . . . 3
A. Kadrovski predpisi . . . 3
B. PZDU . . . 5
C. Okvirni sporazum . . . 5
D. Direktiva 2002/14/ES . . . 5
II. Dejansko stanje . . . 5
III. Postopek pred Splošnim sodiščem pri ponovnem odločanju in izpodbijana sodba . . . 7
IV. Predlogi strank v pritožbenem postopku . . . 8
V. Pritožba . . . 8
A. Prvi pritožbeni razlog . . . 9
1. Trditve strank . . . 9
2. Presoja Sodišča . . . 10
a) Dopustnost . . . 10
b) Vsebinska presoja . . . 10
B. Drugi pritožbeni razlog . . . 12
1. Trditve strank . . . 12
2. Presoja Sodišča . . . 13
a) Dopustnost . . . 13

* Jezik postopka: francoščina.

b) Vsebinska presoja 13

C. Tretji pritožbeni razlog 14

1. Trditve strank 14

2. Presoja Sodišča 17

a) Dopustnost 17

b) Vsebinska presoja 17

1) Prvi del 17

2) Drugi del 19

3) Tretji del 19

4) Četrti del 20

5) Peti del 21

D. Četrti pritožbeni razlog 22

1. Trditve strank 22

2. Presoja Sodišča 22

E. Odškodninski zahtevek 23

1. Trditve strank 23

2. Presoja Sodišča 23

Stroški 23

„Pritožba – Javni uslužbenci – Pogodbeni uslužbenci – Pogodba za nedoločen čas – Odpoved pogodbe – Člen 47(c)(i) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije – Strokovna nesposobnost – Ravnanje v službi in odnos do dela, ki nista združljiva z interesom službe – Obveznost obrazložitve – Pravica do izjave – Pravica do starševskega dopusta – Člen 42a Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije“

V zadevi C-546/23 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 29. avgusta 2023,

UG, ki jo zastopa M. Richard, avocat,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki sta jo sprva zastopala I. Melo Sampaio in A. Sauka, agenta, nato pa A. Sauka, agent,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi F. Biltgen, predsednik prvega senata v funkciji predsednika sedmega senata, M. L. Arastey Sahún (poročevalka), predsednica petega senata, in J. Passer, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 UG s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 21. junija 2023, UG/Komisija (T-571/17 RENV, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2023:351), s katero je to zavrnilo njeno tožbo, prvič, za razglasitev ničnosti odločbe z dne 17. oktobra 2016, s katero je Evropska komisija odpovedala njeno pogodbo pogodbenega uslužbenca (v nadaljevanju: sporna odločba), in drugič, za povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi jo UG utrpela zaradi te odločbe.

I. Pravni okvir

A. Kadrovski predpisi

2 Člen 42a Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v obravnavani zadevi (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), določa:

„Uradnik ima za vsakega otroka pravico do največ šest mesecev starševskega dopusta brez osnovne plače, ki ga mora izrabiti v prvih dvanajstih letih po rojstvu ali posvojitvi otroka. […]“

3 Člen 47 Kadrovskih predpisov določa:

„Delovno razmerje preneha z:

[…]

(d) odpustom zaradi nesposobnosti;

[…].“

4 Člen 51 Kadrovskih predpisov določa:

„1. Organ za imenovanja vsake institucije določi postopke, s katerimi se pravočasno in na ustrezen način ugotovijo, obravnavajo in odpravijo primeri nesposobnosti.

Organ za imenovanja vsake institucije pri sprejetju notranjih predpisov upošteva naslednje zahteve:

(a) uradnika, ki na podlagi treh zaporednih nezadostnih letnih poročil iz člena 43 še vedno ne kaže napredka pri svojih poklicnih sposobnostih, se degradira za en razred. Če je tudi iz naslednjih dveh letnih poročil razvidna nezadostna delovna uspešnost, se uradnika odpusti;

(b) v vsakem predlogu za uradnikovo degradiranje ali odpustitev se navedejo razlogi, na katerih temelji, uradnik pa mora biti z njim seznanjen. Predlog organa za imenovanja se predloži skupnemu svetovalnemu odboru iz člena 9(6).

2. Uradnik ima pravico pridobiti osebni spis v celoti in kopirati vse dokumente, ki se nanašajo na postopek. Za pripravo obrambe ima vsaj 15 dni, vendar ne več kot 30 dni, od datuma prejema predloga. Lahko mu pomaga oseba, ki jo sam izbere. Uradnik lahko predloži pisna pojasnila. Zasliši ga skupni svetovalni odbor. Uradnik lahko tudi predlaga zaslišanje prič.

[…]“

5 Člen 60 Kadrovskih predpisov določa:

„Uradnik ne sme biti odsoten z dela brez predhodnega dovoljenja svojega neposredno nadrejenega, razen ob bolezni ali nesreči. Brez vpliva na kateri koli možen disciplinski ukrep se vsaka pravilno ugotovljena odsotnost, ki ni bila odobrena, uradniku odšteje od letnega dopusta. Če je letni dopust že izrabil, izgubi pravico do osebnih prejemkov za ustrezno obdobje.

[…]“

6 Člen 1, šesti odstavek, Priloge II h Kadrovskim predpisom določa:

„Dolžnosti, ki jih prevzamejo člani odbora uslužbencev in uradniki, ki jih odbor imenuje v telesa, ustanovljena na podlagi Kadrovskih predpisov, ali ki jih ustanovi institucija, so del njihovih običajnih delovnih dolžnosti v instituciji. Opravljanje takih dolžnosti tej osebi nikakor ne sme škodovati.“

7 Člen 9(1)(h) Priloge IX h Kadrovskim predpisom določa:

„Organ za imenovanja lahko izreče eno od naslednjih kazni:

[…]

(h) odstranitev z delovnega mesta in, kadar je to primerno, pro tempore znižanje pokojnine ali zadržanje določenega zneska od invalidnine za določen čas; učinki tega ukrepa ne zadevajo uradnikovih vzdrževancev. V primeru takega znižanja pa dohodek nekdanjega uradnika, skupaj z vsemi izplačljivimi družinskimi dodatki, ne sme biti nižji od zneska življenjskega minimuma, določenega v členu 6 Priloge VIII.“

B. PZDU

8 Člen 47 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v obravnavani zadevi (v nadaljevanju: PZDU), določa:

„Poleg prenehanja zaradi smrti delovno razmerje začasnega uslužbenca preneha:

[…]

(c) pri pogodbi za nedoločen čas:
(i) ob koncu odpovednega roka, določenega v pogodbi; odpovedni rok ne sme biti krajši od enega meseca za vsako dopolnjeno leto delovne dobe, pri čemer je najkrajši rok tri mesece in najdaljši 10 mesecev. Odpovedni rok ne začne teči med nosečnostjo, potrjeno z zdravniškim potrdilom, med porodniškim ali bolniškim dopustom, če ta ne traja dlje od treh mesecev. Poleg tega se odpovedni rok ob upoštevanju zgoraj navedenih omejitev prekine med nosečnostjo, potrjeno z zdravniškim potrdilom, porodniškim ali bolniškim dopustom; ali

[…].“

C. Okvirni sporazum

9 Klavzula 5(4) revidiranega okvirnega sporazuma o starševskem dopustu, sklenjenega 18. junija 2009, ki je v prilogi k Direktivi Sveta 2010/18/EU z dne 8. marca 2010 o izvajanju revidiranega okvirnega sporazuma o starševskem dopustu, sklenjenega med BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP in ETUC, ter o razveljavitvi Direktive 96/34/ES (UL 2010, L 68, str. 13) (v nadaljevanju: okvirni sporazum), je določala:

„Za zagotavljanje izkoriščanja pravice delavcev do starševskega dopusta sprejmejo države članice in/ali socialni partnerji v skladu z nacionalno zakonodajo, kolektivnimi pogodbami in/ali prakso ustrezne ukrepe za varstvo delavcev pred manj ugodno obravnavo ali odpustom na podlagi prošnje za starševski dopust ali odhoda na starševski dopust.“

D. Direktiva 2002/14/ES

10 Člen 7 Direktive 2002/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. marca 2002 o določitvi splošnega okvira za obveščanje in posvetovanje z delavci v Evropski skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, stran 219) določa:

„Države članice zagotovijo, da so predstavniki delavcev pri opravljanju svojih nalog ustrezno zaščiteni, in jim omogočajo primerno opravljanje nalog, ki so jim bile dodeljene.“

II. Dejansko stanje

11 Dejansko stanje je bilo delno predstavljeno v točkah od 2 do 19 izpodbijane sodbe. Za potrebe tega postopka ga je mogoče povzeti, kot sledi.

12 Urad za infrastrukturo in logistiko v Luxembourgu (OIL) je 20. marca 2007 UG zaposlil kot pogodbeno uslužbenko v skladu s členom 3a(a) PZDU za opravljanje nalog vzgojiteljice v centru za predšolske otroke za določen čas od 1. aprila 2007 do 31. marca 2009.

13 Pogodba UG je bila 25. februarja 2009 podaljšana do 31. marca 2010.

14 Ta pogodba je bila 5. februarja 2010 podaljšana za nedoločen čas z učinkom od 1. aprila 2010.

15 UG je bila od 16. novembra 2011 do 1. aprila 2014 zaradi opravljanja sindikalne funkcije v polovičnem obsegu oproščena opravljanja svojih nalog vzgojiteljice v obsegu 50 % delovnega časa.

16 UG je bila 13. maja 2014 izvoljena v lokalni odbor uslužbencev v Luxembourgu (Luksemburg) in imenovana za članico centralnega odbora uslužbencev v Bruslju (Belgija) (v nadaljevanju skupaj: odbora uslužbencev).

17 Organ, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP), je 8. aprila 2016 pripravil ocenjevalno poročilo UG za leto 2015 (v nadaljevanju: ocenjevalno poročilo za leto 2015), v katerem je bilo ugotovljeno, da splošna delovna uspešnost UG za obdobje od 1. januarja do 31. decembra 2015 ni bila zadovoljiva.

18 UG je bila od 15. julija 2016 na svojo prošnjo na starševskem dopustu do 14. novembra 2016.

19 OPSP je z dopisom z dne 8. septembra 2016 (v nadaljevanju: dopis z dne 8. septembra 2016) UG obvestil, da namerava odpovedati njeno pogodbo na podlagi člena 47 PZDU zaradi njene nezadovoljive delovne uspešnosti in njenega ravnanja v službi od leta 2013.

20 Pritožnica je z dopisom z dne 30. septembra 2016 izpodbijala razloge, ki jih je OPSP navedel v dopisu z dne 8. septembra 2016.

21 OPSP je 17. oktobra 2016 sprejel sporno odločbo, s katero je odpovedal pogodbo UG na podlagi člena 47(c) PZDU z učinkom od 31. julija 2017 ob upoštevanju devetmesečnega odpovednega roka, ki je začel teči 1. novembra 2016.

22 OPSP je 29. novembra 2016 za začetek tega odpovednega roka določil 21. november 2016, za prenehanje navedene pogodbe pa 20. avgust 2017.

23 Na prošnjo UG z dne 16. decembra 2016 je bil njen starševski dopust podaljšan do 20. avgusta 2017.

24 UG je 17. januarja 2017 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložila pritožbo zoper sporno odločbo.

25 OPSP je 18. maja 2017 to pritožbo zavrnil.

26 Pritožnica je 22. avgusta 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero je med drugim predlagala razglasitev ničnosti sporne odločbe ter povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela zaradi te odločbe.

27 Splošno sodišče je s sodbo z dne 2. aprila 2020, UG/Komisija (T-571/17, v nadaljevanju: prvotna sodba, EU:T:2020:141), prvič, sporno odločbo razglasilo za nično, drugič, stranki pozvalo, naj mu v roku treh mesecev predložita bodisi znesek, določen s sporazumom o denarni odškodnini zaradi nezakonitosti te odločbe, bodisi, če takega sporazuma ni, ugotovitve v zvezi s tem zneskom, podprte s številkami, tretjič, preostale predloge zavrnilo, in četrtič, odločitev o stroških pridržalo.

28 S sklepom z dne 13. novembra 2020, UG/Komisija (T-571/17, EU:T:2020:553), je Splošno sodišče, prvič, postopek v zvezi z denarno odškodnino glede sporne odločbe ustavilo, in drugič, Komisiji naložilo, da poleg svojih stroškov nosi tudi polovico stroškov UG, tej pa naložilo, da nosi polovico svojih stroškov.

29 Sodišče je s sodbo z dne 25. novembra 2021, Komisija/UG (C-249/20 P, v nadaljevanju: sodba, izdana v pritožbenem postopku, EU:C:2021:964), prvotno sodbo razveljavilo v delu, v katerem je bila z njo, prvič, sporna odločba razglašena za nično, drugič, ugotovljen obstoj nezakonitosti, zaradi katere bi se lahko uveljavljala odgovornost Komisije, in, tretjič, kot nedopusten zavržen predlog pritožnice za povrnitev nepremoženjske škode.

30 Sodišče je v točki 27 sodbe, izdane v pritožbenem postopku, ugotovilo, da je Splošno sodišče očitno izkrivilo vsebino dopisa z dne 8. septembra 2016 s tem, da je v točkah 64, 70 in 71 prvotne sodbe presodilo, da je OPSP v tem dopisu UG očital, da v roku treh mesecev ni dosegla ciljev, ki so ji bili postavljeni v ocenjevalnem poročilu za leto 2015.

31 Poleg tega je Sodišče v točki 38 sodbe, izdane v pritožbenem postopku, razsodilo, da čeprav so bile naloge, ki so se zahtevale od UG, kot je razvidno iz točk 70 in 71 prvotne sodbe, zasnovane in opisane, kot da se izvajajo v določenem časovnem obdobju, Splošno sodišče ni navedlo, zakaj je menilo, da od UG ni razumno zahtevati, naj v roku treh mesecev pripravi preglednico vzgojnih dejavnosti.

32 V teh okoliščinah je Sodišče v točki 39 sodbe, izdane v pritožbenem postopku, ugotovilo, da je Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve, saj na podlagi obrazložitve prvotne sodbe ni mogoče niti implicitno razumeti, zakaj je menilo, da je trimesečni rok, ki je bil UG dan na voljo za pripravo preglednice vzgojnih dejavnosti, prekratek.

33 Po tej ugotovitvi je Sodišče zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču, odločitev o stroških pa pridržalo.

III. Postopek pred Splošnim sodiščem pri ponovnem odločanju in izpodbijana sodba

34 UG je v utemeljitev svojih predlogov za razglasitev ničnosti sporne odločbe, ki so bili navedeni v okviru zadeve T-571/17 RENV, v bistvu navedla sedem tožbenih razlogov, pri čemer se je prvi nanašal na neobstoj obrazložitve, drugi na kršitev člena 51 Kadrovskih predpisov in pravice do izjave, tretji na napačno uporabo prava v zvezi s pravico do starševskega dopusta ter pravico delavcev do obveščanja in posvetovanja, četrti na očitne napake pri presoji in napačne ugotovitve dejanskega stanja, peti na kršitev načela sorazmernosti, šesti na kršitev disciplinskega postopka iz Priloge IX h Kadrovskim predpisom, sedmi pa na zlorabo pooblastil.

35 Splošno sodišče je vse te tožbene razloge zavrnilo kot neutemeljene.

36 Poleg tega se je Splošno sodišče izreklo o odškodninskem zahtevku pritožnice, naj se Komisiji naloži, da ji plača odškodnino, ki ustreza plačam, za katere je bila prikrajšana, odkar je začela učinkovati odpoved njene pogodbe o zaposlitvi, in odškodnino za nepremoženjsko škodo zaradi ponižujočega in diskriminatornega obravnavanja, ki naj bi ga bila deležna zaradi svoje sindikalne dejavnosti in koriščenja starševskega dopusta.

37 V zvezi s tem je Splošno sodišče ugotovilo, da se pritožnica v utemeljitev svojih odškodninskih zahtevkov ni sklicevala na nezakonitosti, ki bi se razlikovale od tistih, ki jih je navedla v utemeljitev svojih predlogov za razglasitev ničnosti sporne odločbe. V teh okoliščinah in glede na to, da so bili predlogi za razglasitev ničnosti zavrnjeni kot neutemeljeni, je Splošno sodišče razsodilo, da je treba tudi odškodninske zahtevke zavrniti, ne da bi se bilo treba izreči o njihovi dopustnosti.

38 Splošno sodišče je zato tožbo, ki jo je vložila UG, v celoti zavrnilo.

IV. Predlogi strank v pritožbenem postopku

39 UG s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče ugotovilo, da je odpoved njene pogodbe o zaposlitvi utemeljena, ter ji naložilo plačilo tretjine stroškov in izdatkov Komisije;

– ji po ponovni presoji dodeli znesek v višini 68.000 EUR za premoženjsko škodo;

– ji po ponovni presoji dodeli znesek v višini 40.000 EUR za nepremoženjsko škodo;

– Komisiji naloži povrnitev vseh stroškov in izdatkov ter povrnitev odvetniških stroškov, ki so pritožnici nastali v okviru te pritožbe in ki so začasno ocenjeni na 10.000 EUR, ob pridržku povečanja stroškov;

– Komisiji naloži povrnitev vseh stroškov in izdatkov ter povrnitev odvetniških stroškov v zvezi s to pritožbo v višini 30.000 EUR.

40 Komisija Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne in

– UG naloži plačilo stroškov.

V. Pritožba

41 UG v utemeljitev predloga za razveljavitev izpodbijane sodbe v bistvu navaja štiri pritožbene razloge, pri čemer se prvi nanaša na kršitev varstva v zvezi s starševskim dopustom, drugi na kršitev varstva predstavnikov delavcev, tretji na očitne napake pri presoji in četrti na kršitev načela sorazmernosti.

A. Prvi pritožbeni razlog

1. Trditve strank

42 UG trdi, da je Splošno sodišče v točkah 92 in 93 izpodbijane sodbe neupravičeno razlikovalo med sprejetjem odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi med starševskim dopustom na eni strani in začetkom učinkovanja te odločbe v trenutku, ko je bila zadevna oseba na starševskem dopustu, na drugi strani ter iz tega napačno sklepalo, da sprejetje sporne odločbe, ko je bila UG na starševskem dopustu, ni pomenilo kršitve člena 42a Kadrovskih predpisov ob upoštevanju minimalnih zahtev iz klavzule 5(4) okvirnega sporazuma.

43 Po mnenju UG pa je sporna odločba privedla do tega, da se po koncu starševskega dopusta ni vrnila na delo, kar naj bi dokazovalo, da odpoved pogodbe o zaposlitvi osebe med starševskim dopustom pomeni kršitev varstva iz klavzule 5(4) okvirnega sporazuma in obveznosti delodajalca, da ohrani delovno mesto uslužbenca, ki vzame ta dopust.

44 UG trdi, da je treba člena 47 in 51 Kadrovskih predpisov, člen 9(1)(h) Priloge IX h Kadrovskim predpisom in člen 47 PZDU razlagati v skladu z določbami okvirnega sporazuma in členom 33(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), torej tako, da nasprotujejo odpovedi pogodbe o zaposlitvi med celotnim obdobjem trajanja starševskega dopusta.

45 Poleg tega naj bi bilo v nasprotju z zahtevami varstva pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi zaradi starševskega dopusta, če bi, kot je Splošno sodišče storilo v točki 109 izpodbijane sodbe, strokovno nesposobnost enačili s hudo disciplinsko kršitvijo.

46 V zvezi s točko 112 izpodbijane sodbe UG trdi, da je izjemno redko, da se delodajalec v dopisu o odpovedi pogodbe o zaposlitvi zaposlenega sklicuje na povezavo med to odpovedjo in starševskim dopustom tega zaposlenega.

47 Ker naj bi iz številnih elementov iz spisa v tej zadevi izhajalo, da je bil starševski dopust, ki ga je koristila UG, resnični razlog za odpoved njene pogodbe o zaposlitvi, naj bi Splošno sodišče v točki 144 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da nezakonitost, ugotovljena v točki 142 te sodbe, sama po sebi ne more pripeljati do razglasitve ničnosti sporne odločbe.

48 V obravnavanem primeru naj bi odpoved pogodbe o zaposlitvi UG pomenila zlorabo pooblastil s strani Komisije, ker naj bi ta institucija pod pretvezo odpovedi pogodbe o zaposlitvi zaradi strokovne nesposobnosti UG dejansko kaznovala zato, ker je starševski dopust izrabila v obdobju, ki za Komisijo ni bilo ugodno.

49 Zato naj bi sporna odločba pomenila diskriminacijo v zvezi z izrabo starševskega dopusta, ki je v nasprotju s členom 14 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), v povezavi s členom 8 te konvencije in členom 1 Protokola št. 12 k tej konvenciji, ki je bil podpisan 4. novembra 2000 v Rimu.

50 Komisija odgovarja, da prvi pritožbeni razlog ni dopusten, ker se z njim želi doseči nova celovita presoja zadeve, in da vsekakor ni utemeljen.

2. Presoja Sodišča

a) Dopustnost

51 V zvezi z nedopustnostjo, na katero se Komisija sklicuje v okviru prvega pritožbenega razloga, je treba opozoriti, da iz člena 256 PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter člena 168(1)(d) in člena 169 Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti izpodbijane dele sodbe ali sklepa, katerega razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, s katerimi se specifično utemeljuje ta predlog. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pritožba, v kateri so samo ponovljeni tožbeni razlogi in trditve, ki so bili že predloženi Splošnemu sodišču, te zahteve ne izpolnjuje. Taka pritožba namreč dejansko pomeni predlog za ponovni preizkus tožbe, vložene pri Splošnem sodišču, za kar pa Sodišče ni pristojno (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2024, Thunus in drugi/EIB, C-561/23 P, EU:C:2024:603, točki 22 in 23 ter navedena sodna praksa).

52 V obravnavanem primeru zadostuje ugotoviti, da UG s prvim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu zlasti očita, da je napačno uporabilo pravo. V zvezi s tem je UG večkrat navedla grajane dele izpodbijane sodbe in pravne trditve, s katerimi se specifično utemeljuje predlog za razveljavitev te sodbe.

53 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da prvi pritožbeni razlog ni dopusten.

b) Vsebinska presoja

54 Najprej je treba navesti, da je Splošno sodišče v točkah od 90 do 114 izpodbijane sodbe preizkusilo utemeljenost očitka UG, ki se je v bistvu nanašal na to, da je Komisija s tem, da je odpovedala njeno pogodbo o zaposlitvi med njenim starševskim dopustom, kršila člen 42a Kadrovskih predpisov ob upoštevanju minimalnih zahtev iz klavzule 5(4) okvirnega sporazuma.

55 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točkah od 97 do 112 te sodbe razsodilo, da člen 42a Kadrovskih predpisov pristojnemu organu ne preprečuje, da sprejme odločbo o odpustitvi uradnika ali odpovedi pogodbe o zaposlitvi pogodbenemu ali začasnemu uslužbencu, tudi če je ta uslužbenec na dan sprejetja te odločbe na starševskem dopustu in bi se načeloma moral po koncu tega dopusta vrniti na to delovno mesto ali k tem nalogam.

56 V zvezi s klavzulo 5(4) okvirnega sporazuma, na katero se sklicuje UG, je Splošno sodišče v točki 111 izpodbijane sodbe menilo, da ta klavzula za zagotovitev, da bi delavci lahko dejansko izvrševali svojo pravico do starševskega dopusta, nalaga sprejetje potrebnih ukrepov za varstvo delavcev pred manj ugodnim obravnavanjem ali odpovedjo pogodbe o zaposlitvi zaradi prošnje za starševski dopust ali odhoda na starševski dopust. Pri tem se je Splošno sodišče oprlo na sodbo z dne 27. februarja 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99, točka 34).

57 Zato je Splošno sodišče v točki 112 izpodbijane sodbe razsodilo, da niti cilj niti učinek navedene klavzule ni prepovedati delodajalcu, da odloči o odpustitvi delavca, tudi če je ta na datum sprejetja te odločitve na starševskem dopustu, če odpustitev ni posledica vložitve prošnje za ta dopust ali njegovega koriščenja in če so izpolnjeni drugi pogoji, določeni z veljavnim zakonom ali drugim predpisom.

58 Glede člena 47 PZDU je treba navesti, da – kot je razvidno iz točke 101 izpodbijane sodbe – ta člen ne določa pridržka ali odstopanja, ki bi bilo povezano z napotitvijo zadevnega uslužbenca na starševski dopust.

59 Splošno sodišče je v točkah od 115 do 146 te sodbe preučilo očitek UG, da je bil s sporno odločbo kršen člen 42a Kadrovskih predpisov v povezavi z minimalnimi zahtevami iz klavzule 5(4) okvirnega sporazuma, zaradi njene prošnje za starševski dopust.

60 Kot je razvidno iz točke 122 navedene sodbe, člen 42a Kadrovskih predpisov ob upoštevanju minimalnih zahtev iz te klavzule 5(4) pristojnemu organu prepoveduje, da iz razloga strokovne nesposobnosti odpusti uradnika ali uslužbenca zaradi prošnje za starševski dopust, zlasti iz razlogov, povezanih z datumoma začetka in konca obdobja takega dopusta ali njegovega trajanja, za katera se zaprosi v taki prošnji.

61 V točki 142 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče menilo, da je organ za sklepanje pogodb o zaposlitvi sicer lahko zavrnil prošnjo UG za starševski dopust, ker sta bila predvidena datuma trajanja tega dopusta nezdružljiva s potrebami službe, vendar se na želena datuma starševskega dopusta ni mogel sklicevati kot na enega od razlogov za odpustitev zaradi strokovne nesposobnosti, ne da bi kršil določbe člena 42a Kadrovskih predpisov ob upoštevanju minimalnih zahtev iz klavzule 5(4) okvirnega sporazuma.

62 Potem ko je Splošno sodišče iz razloga, navedenega v prejšnji točki, ugotovilo nezakonitost sporne odločbe, je v točkah od 144 do 146 izpodbijane sodbe presodilo, da v obravnavanem primeru splošna ugotovitev strokovne nesposobnosti UG temelji na več razlogih, ki se razlikujejo od razloga glede datumov, ki ju je UG izbrala v prošnji za starševski dopust. V teh okoliščinah je Splošno sodišče ugotovilo, da navedena nezakonitost sama po sebi ne more pripeljati do razglasitve ničnosti sporne odločbe.

63 Ugotoviti je treba, da UG v okviru prvega pritožbenega razloga ni dokazala, da je bilo pri ugotovitvah, navedenih v točkah od 53 do 61 te sodbe, napačno uporabljeno pravo.

64 Sodbe z dne 27. februarja 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99), na katero je Splošno sodišče oprlo svoje razlogovanje, pa ni mogoče razlagati tako, da absolutno prepoveduje odpoved pogodbe o zaposlitvi delavcu, ki koristi starševski dopust, ampak jo je treba razumeti tako, da določa prepoved take odpovedi brez utemeljenega ali zadostnega razloga. S to sodbo je tako prepovedana odpoved pogodbe o zaposlitvi zaradi prošnje za starševski dopust ali odhoda na starševski dopust.

65 Poleg tega je Sodišče v sodbi z dne 20. junija 2013, Riežniece (C-7/12, EU:C:2013:410, točki 34 in 35), razsodilo, da morajo biti delavci, kot je navedeno v klavzuli 2, točka 4, Okvirnega sporazuma o starševskem dopustu, ki je bil sklenjen 14. decembra 1995 in je v prilogi k Direktivi Sveta 96/34/ES z dne 3. junija 1996 o okvirnem sporazumu o starševskem dopustu, sklenjenim med UNICE, CEEP in ETUC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 2, str. 285), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 97/75/ES z dne 15. decembra 1997 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 263), varovani pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi „na podlagi [zaradi]“ prošnje za starševski dopust ali odhoda na starševski dopust in da ta klavzula delodajalcu ne prepoveduje odpovedati pogodbo o zaposlitvi delavcu, ki je vzel starševski dopust, če razlog za to odpoved ni prošnja za starševski dopust ali odhod na starševski dopust.

66 V obravnavanem primeru pa je splošna ugotovitev strokovne nesposobnosti UG, kot je bilo opozorjeno v točki 62 te sodbe, temeljila na več razlogih, ki so se razlikovali od razloga glede datumov, ki ju je izbrala za koriščenje starševskega dopusta.

67 V zvezi s trditvijo UG, da iz številnih elementov iz spisa v tej zadevi izhaja, da je bil resnični razlog za odpoved njene pogodbe o zaposlitvi njen starševski dopust, česar naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo, zadostuje ugotoviti, da UG s to trditvijo v resnici predlaga ponovno preučitev dejanske trditve, ki je bila že navedena pred Splošnim sodiščem. To trditev je torej treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 51 te sodbe, zavreči kot nedopustno.

68 Iz tega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot delno neutemeljen in zavreči kot delno nedopusten.

B. Drugi pritožbeni razlog

1. Trditve strank

69 UG v okviru drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je v točkah 165 in 168 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da sporna odločba ne temelji zgolj na vlogi, ki jo je imela UG kot članica centralnega odbora uslužbencev v Bruslju in lokalnega odbora uslužbencev v Luxembourgu, hkrati pa priznalo, da je OPSP v obrazložitvi te odločbe UG očital, da pri načrtovanju svojih dejavnosti, povezanih s sindikalno funkcijo predstavnice zaposlenih v letih 2014 in 2016, ni upoštevala interesa službe.

70 Če bi se v zvezi s tem odpoved pogodbe o zaposlitvi postavila pod vprašaj samo v primeru, v katerem bi bila ta odpoved izrecno utemeljena z vlogo predstavnika zaposlenih, bi bil s tem minimalnim določbam iz člena 7 Direktive 2002/14 odvzet polni učinek, varstvu predstavnikov zaposlenih pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi zaradi njihovih sindikalnih funkcij pa učinkovitost. Redko naj bi se namreč zgodilo, da delodajalec, ki se želi znebiti predstavnika zaposlenih, to *expressis verbis* prizna v obrazložitvi svoje odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi.

71 OPSP pa naj bi v obravnavanem primeru večkrat izrecno navedel, da UG opravlja sindikalne dejavnosti, pri čemer primeri, ki jih je v zvezi s tem navedla UG, dokazujejo nenehno diskriminacijo, ki naj bi jo trpela od svojega nadrejenega.

72 Razlaga Splošnega sodišča v točki 173 in naslednjih izpodbijane sodbe, po kateri mora uradnik ali uslužbenec, ki je napoten v okviru sindikalne dejavnosti v obsegu 50 %, v skladu s členom 60 Kadrovskih predpisov pridobiti predhodno dovoljenje svojega neposredno nadrejenega, da je odsoten z dela in da se udeleži sestankov, na katere je bil povabljen na podlagi svoje sindikalne funkcije ali funkcije predstavnika zaposlenih, naj bi bila v nasprotju z načelom neodvisnosti sindikatov in načelom enakovrednosti sindikalnih funkcij z delovnim mestom. Poleg tega naj bi ta razlaga pomenila diskriminacijo zaradi opravljanja sindikalne funkcije, kar je s členom 14 EKČP v povezavi s členom 11 EKČP prepovedano.

73 To naj bi namreč pomenilo, da bi bilo izvajanje sindikalnih funkcij predstavnika zaposlenih pogojeno z interesom službe, kot ga pojmuje nadrejeni. Vendar naj bi moral zadnjenavedeni delo v svoji službi organizirati ob upoštevanju dejstva, da član njegove ekipe opravlja sindikalne funkcije in mora nujno imeti na voljo za to potreben čas.

74 UG dodaja, da so bile njene odsotnosti, povezane z opravljanjem sindikalnih funkcij, zabeležene v njenem „calendar planningu“, do katerega je njen nadrejeni imel dostop, zato je Splošno sodišče v točki 175 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da je bilo sporno odločbo – ne da bi bile z njo kršene minimalne zahteve iz člena 7 Direktive 2002/14 – mogoče opreti na razlog, da UG ni spoštovala obveznosti, da pred sindikalnimi sestanki svoje nadrejene pravočasno obvesti o svoji udeležbi na navedenih sestankih, ker ta razlog temelji na njenem neizpolnjevanju pogojev organizacije službe, potrebnih za opravljanje funkcije, ki ji je bila zaupana.

75 Ta razlaga Splošnega sodišča naj bi bila v nasprotju z minimalnimi zahtevami iz člena 7 Direktive 2002/14 in s členom 12 Listine.

76 Komisija odgovarja, da UG z drugim pritožbenim razlogom izpodbija dejstva, kot jih je ugotovilo Splošno sodišče, ne da bi zatrjevala ali dokazala izkrivljanje dejstev. Ta pritožbeni razlog naj bi bil torej nedopusten in vsekakor neutemeljen.

2. Presoja Sodišča

a) Dopustnost

77 Glede ugovora nedopustnosti, ki ga je Komisija podala v okviru drugega pritožbenega razloga, zadostuje ugotoviti, da UG s tem pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je napačno uporabilo pravo. V zvezi s tem je UG večkrat navedla grajane dele izpodbijane sodbe in pravne trditve, s katerimi se specifično utemeljuje predlog za razveljavitev te sodbe.

78 V teh okoliščinah v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 51 te sodbe, ni mogoče šteti, da je drugi pritožbeni razlog nedopusten.

b) Vsebinska presoja

79 Splošno sodišče je v točki 164 izpodbijane sodbe presodilo, da niti iz obrazložitve sporne odločbe niti iz dokumentov v spisu ni razvidno, da bi ta odločba temeljila zgolj na vlogi UG kot članice odborov uslužbencev, neodvisno od opravljanja teh funkcij predstavnice zaposlenih ali, širše, njenih sindikalnih dejavnosti. V točki 165 te sodbe je Splošno sodišče dodalo, da iz navedene določbe ni razvidno, da bi OPSP menil, da je način, na katerega je UG na datum sprejetja te odločbe opravljala svoje naloge predstavnice zaposlenih ali, širše, svoje sindikalne dejavnosti, upravičeval odpoved njene pogodbe zaradi strokovne nesposobnosti.

80 Kar zadeva uradnika ali uslužbenca, ki je napoten v okviru sindikalne dejavnosti v obsegu 50 %, je Splošno sodišče v točki 173 izpodbijane sodbe štelo, da člen 60 Kadrovskih predpisov takemu uradniku ali uslužbencu nalaga, da pridobi predhodno dovoljenje svojega neposredno nadrejenega, da je odsoten z dela in da se udeleži sestankov, na katere je bil povabljen na podlagi svoje sindikalne funkcije ali funkcije predstavnika zaposlenih. Odstopanje od te obveznosti predhodnega dovoljenja naj bi bilo namreč mogoče le v primeru bolezni ali nesreče, ne pa tudi v primeru udeležbe pri sindikalnem zastopanju zaposlenih ali na sestankih predstavniškega organa.

81 Splošno sodišče je v točki 175 izpodbijane sodbe ugotovilo, da se je bilo v sporni odločbi posledično mogoče, ne da bi bile kršene minimalne zahteve iz člena 7 Direktive 2002/14, opreti na razlog, povezan s tem, da UG ni izpolnila obveznosti pravočasnega obveščanja nadrejenih pred

sestanki odborov uslužbencev, katerih članica je bila, o svoji udeležbi na teh sestankih, saj tak razlog ni temeljil na opravljanju njenih nalog predstavnice zaposlenih, temveč na njenem neizpolnjevanju pogojev organizacije službe, potrebnih za opravljanje funkcije, ki ji je bila zaupana.

82 V delu, v katerem UG z drugim pritožbenim razlogom izpodbija razlago člena 60 Kadrovskih predpisov, ki jo je podalo Splošno sodišče, je treba opozoriti, da v skladu s prvim stavkom tega člena uradnik ne sme biti odsoten z dela brez predhodnega dovoljenja svojega neposredno nadrejenega, razen ob bolezni ali nesreči.

83 Prvič, Splošno sodišče se v svojem razlogovanju sklicuje na ta člen, ki se nanaša na zahtevo po dovoljenju nadrejenega, in ne na obveznost obveščanja nadrejenega o dejavnostih, katerih posledica je odsotnost uradnika. Drugič, Splošno sodišče se v točki 174 izpodbijane sodbe sklicuje na člen 7 Sklepa Komisije C(2011) 3588 final z dne 27. maja 2011 o človeških in finančnih virih odbora uslužbencev Komisije, v skladu s katerim mora zadevna oseba vsako odsotnost zaradi sindikalnih dejavnosti predhodno pisno sporočiti svojim nadrejenim.

84 Da bi se preverilo, ali je rešitev iz izpodbijane sodbe združljiva s pravom Unije, je treba opozoriti, da imajo uradniki v skladu s členom 24b Kadrovskih predpisov pravico združevanja in so lahko zlasti člani sindikatov ali združenj evropskih uradnikov.

85 Poleg tega, kot izhaja iz člena 1, šesti odstavek, Priloge II h Kadrovskim predpisom, so po eni strani dolžnosti, ki jih prevzamejo člani odbora uslužbencev in uradniki, ki jih odbor imenuje v telesa, ustanovljena na podlagi Kadrovskih predpisov, ali ki jih ustanovi institucija, del njihovih običajnih delovnih dolžnosti v instituciji, po drugi strani pa opravljanje takih dolžnosti zadevni osebi nikakor ne sme škodovati.

86 V obravnavanem primeru razlog za odpoved pogodbe o zaposlitvi UG, ki je bil podan v sporni odločbi, ni temeljil na prepovedi UG, da se udeleži sestankov odborov uslužbencev, katerih članica je bila, kar naj bi lahko pomenilo kršitev njenih pravic iz Kadrovskih predpisov. Ta razlog, kot ga je Splošno sodišče potrdilo v izpodbijani sodbi, se je nanašal na obveznost, ki jo je UG kršila, in sicer, da pred sindikalnimi sestanki svoje nadrejene pravočasno obvesti o svoji udeležbi na navedenih sestankih.

87 Ta obveznost pa ne posega v bistvo pravic uradnikov in uslužbencev, ki jih določajo ti kadrovski predpisi.

88 Ker trditve UG, navedene v okviru drugega pritožbenega razloga, niso utemeljene, je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

C. Tretji pritožbeni razlog

1. Trditve strank

89 Tretji pritožbeni razlog, ki se nanaša na očitne napake pri presoji, je v bistvu razdeljen na pet delov.

90 UG v okviru prvega dela navaja, prvič, da je Splošno sodišče s tem, da je v točkah od 187 do 190 izpodbijane sodbe presodilo, da ima OPSP v zvezi z odpovedjo pogodbe začasnega ali pogodbenega uslužbenca za nedoločen čas široko diskrecijsko pravico in da je napako mogoče opredeliti kot „očitno“ le, če jo je mogoče brez težav odkriti, poseglo v učinkovitost pravice do dostopa do pravnega varstva.

91 Iz te presoje Splošnega sodišča naj bi izhajalo, da je domneva zakonitosti aktov Komisije neizpodbojna kljub zahtevi po enakosti orožij.

92 UG Splošnemu sodišču tudi očita, da ni ugodilo njenemu predlogu za sprejetje potrebnih pripravljalnih ukrepov.

93 V zvezi s tem navaja dejstva, ki po njenem mnenju potrjujejo ugotovitev, da je bila sporna odločba utemeljena z njenim odhodom na starševski dopust in z opravljanjem njenih sindikalnih funkcij.

94 Drugič, UG v zvezi s trajanjem obravnave te zadeve s strani Splošnega sodišča navaja, da je od konca pisnega oziroma ustnega dela postopka in do razglasitve izpodbijane sodbe preteklo eno leto, ne da bi bil med tem postopkom sprejet kakršen koli ukrep procesnega vodstva. Skupno trajanje vseh zadevnih postopkov naj bi preseglo šest let, kar naj bi pomenilo kršitev pravice do sojenja v razumnem roku iz EKČP in Listine ter pravice do obrambe.

95 Zato UG Sodišče poziva, naj izpelje posledice teh kršitev, na primer tako, da obrne dokazno breme v zvezi z nezakonitostjo sporne odločbe.

96 UG v okviru drugega dela tretjega pritožbenega razloga trdi, da je bila kršena njena pravica do izjave iz člena 51(2) Kadrovskih predpisov.

97 V obravnavanem primeru naj bi imela UG na voljo le osem dni za posredovanje svojih pripomb OPSP pred sprejetjem sporne odločbe, kar naj ne bi omogočalo zagotovitve njene pravice do obrambe.

98 V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče v točkah od 68 do 70 izpodbijane sodbe sprejelo povsem formalni pristop k pravici do izjave, ker ni zahtevalo, da OPSP resno preuči spis.

99 Poleg tega UG Splošnemu sodišču očita, da je s tem, da je odločilo, da mora UG predložiti dodatne dokaze, ne da bi jo k temu pozval OPSP, „obrnilo“ dokazno breme. Glede na podrobno naravo dopisa z dne 30. septembra 2016, navedenega v točki 20 te sodbe, pa UG meni, da bi moral upoštevna dokazila poiskati OPSP.

100 UG v okviru tretjega dela tretjega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točki 36 izpodbijane sodbe uporabilo preozko razlago sodne prakse Sodišča s tem, da je presodilo, da se ne zahteva, da so v obrazložitvi aktov institucij Evropske unije navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njeno sobesedilo in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje.

101 Iz sodne prakse Sodišča naj namreč ne bi izhajalo, da tem institucijam v obrazložitvi svojih aktov ni treba podrobno navesti upoštevnih dejanskih ali pravnih elementov, temveč le, da mora biti zahteva po natančnosti oblikovana glede na naravo izpodbijanega akta.

102 Splošno sodišče pa naj v izpodbijani sodbi ne bi določilo zahtevane stopnje natančnosti obrazložitve odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi ob upoštevanju narave tega akta, njegovega vpliva na poklicni položaj naslovnika in možnosti zadnjenavedenega, da izpodbija razloge za odpoved pogodbe o zaposlitvi.

103 Ob upoštevanju pravice do učinkovitega pravnega sredstva in varstva pred neupravičenimi odpovedmi pogodb o zaposlitvi, določenega v členu 30 Listine v povezavi z njenim členom 47, naj Komisija v utemeljitev svoje odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi ne bi smela navesti nejasnih in nepodrobnih razlogov.

104 UG v zvezi s tem trdi, da je OPSP v sporni odločbi zgolj navedel zelo veliko število nejasnih očitkov, ki niso podprti z natančnimi in konkretnimi dejstvi.

105 Tako naj bi Splošno sodišče v točki 39 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da se je OPSP v dopisu z dne 8. septembra 2016 skliceval na približno dvajset okoliščin, ki so bile povezane z ravnanjem UG v letih od 2013 do 2016.

106 Iz tega dopisa naj namreč ne bi bil razviden noben konkreten primer ravnanja UG niti noben datum takega ravnanja.

107 UG se v okviru četrtega dela tretjega pritožbenega razloga sklicuje na točko 241 izpodbijane sodbe, iz katere izhaja, da je Splošno sodišče zavrnilo tožbeni razlog, ki je bil uperjen zoper očitno napako pri presoji, v delu, v katerem se je nanašal na prepozno predložitev zdravniških potrdil zaradi odsotnosti 7. maja in 16. junija 2014 ter na domnevno neupravičeno odsotnost 18. junija 2014.

108 Po mnenju UG pa bi moralo Splošno sodišče, da bi preverilo, ali je bila njena pravica do obrambe spoštovana, preučiti, ali se je Komisija lahko utemeljeno sklicevala na prepozno predložitev zdravniških potrdil in na neupravičene odsotnosti več kot dve leti po tem, ko je do njih prišlo, in sicer še toliko bolj, ker ti dogodki niso bili navedeni v ocenjevalnem poročilu UG za leto 2014.

109 V zvezi s tem, da je UG prepozno predložila zdravniška potrdila, UG trdi, da bi morala Komisija ta razlog pojasniti. V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče v točkah 246 in 253 izpodbijane sodbe obrnilo dokazno breme in UG postavilo v položaj, v katerem naj bi bilo zahtevani dokaz skoraj nemogoče oziroma izjemno težko predložiti.

110 UG v okviru petega dela tretjega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 265 izpodbijane sodbe razglasilo, da UG ne more izpodbijati ocenjevalnega poročila za leto 2015, kršilo njeno pravico do poštenega sojenja.

111 Ker je bilo v ocenjevalnem poročilu, sestavljenem za leto 2014, in v ocenjevalnem poročilu za leto 2015 ugotovljeno, da je bila poklicna uspešnost UG zadovoljiva, naj ta ne bi mogla pričakovati, da se bo Komisija v utemeljitev odpovedi njene pogodbe o zaposlitvi sklicevala na ti poročili.

112 V zvezi z ocenjevalnim poročilom, sestavljenim za leto 2016, UG navaja, da se je zadevni postopek odpovedi pogodbe o zaposlitvi začel še pred iztekom roka za vložitev pravnega sredstva v zvezi s tem poročilom.

113 UG izpodbija tudi točko 273 izpodbijane sodbe, v kateri je navedeno, da se ni udeleževala delovnih skupin, katerih članica je bila.

114 Poleg tega naj bi Splošno sodišče kršilo pravico UG do poštenega sojenja s tem, da je v točkah od 278 do 286 izpodbijane sodbe neovrgljivo obrnilo dokazno breme v zvezi s pripravo glasila centra za predšolske otroke.

115 V zvezi s tem naj bi UG lahko predložila dokaz, da je bilo navedeno glasilo poslano 22. januarja 2016, pri čemer je naslovnik elektronskega sporočila, ki se je nanašalo nanjo, zaradi računalniških težav to sporočilo prejel šele 18. julija 2016.

116 Kar zadeva razlog za odpoved delovnega razmerja, ki se nanaša na to, da UG ni predložila preglednice vzgojnih dejavnosti, ta trdi, da je bil njen nadrejeni v času, ko je bila podana zahteva za predložitev navedene preglednice, seznanjen z namero UG, da vzame starševski dopust za obdobje od julija do septembra 2016. Ta zahteva naj bi bila zato podana zgolj zato, da bi škodila UG.

117 Komisija trdi, da je tretji pritožbeni razlog nedopusten in vsekakor neutemeljen.

2. Presoja Sodišča

a) Dopustnost

118 Glede ugovora nedopustnosti, ki ga je Komisija podala v okviru tretjega pritožbenega razloga, zadostuje ugotoviti, da UG s tem pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu zlasti očita, da je napačno uporabilo pravo. V zvezi s tem je UG večkrat navedla grajane dele izpodbijane sodbe in pravne trditve, s katerimi se specifično utemeljuje predlog za razveljavitev te sodbe.

119 V teh okoliščinah je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 51 te sodbe, šteti, da je tretji pritožbeni razlog dopusten.

b) Vsebinska presoja

1) Prvi del

120 Opozoriti je treba, da je Splošno sodišče v točki 187 te sodbe presodilo, da ima OPSP v zvezi z odpovedjo pogodbe začasnega ali pogodbenega uslužbenca za nedoločen čas v skladu s členom 47, točka (c)(i), PZDU in ob upoštevanju odpovednega roka, določenega v pogodbi, široko diskrecijsko pravico, nadzor sodišča Unije pa se mora zato omejiti zgolj na preverjanje neobstoja očitne napake ali zlorabe pooblastil.

121 Splošno sodišče je namreč opirajoč se na sodbo z dne 19. julija 1955, Kergall/Splošna skupščina (1/55, EU:C:1955:9, str. 23), v točki 188 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je presoja strokovne usposobljenosti uradnikov in uslužbencev institucij Unije v prvi vrsti v pristojnosti navedenih institucij.

122 Splošno sodišče je v točki 189 izpodbijane sodbe pojasnilo, da je v tem okviru mogoče napako opredeliti kot očitno le, kadar jo je mogoče brez težav odkriti z vidika meril, ki jih je zakonodajalec določil za izvajanje diskrecijske pravice uprave. Tožbeni razlog, ki se nanaša na očitno napako, je treba tako zavrniti, če je mogoče izpodbijano presojo kljub dokazom tožeče stranke še vedno sprejeti kot utemeljeno in dosledno.

123 V točki 190 navedene sodbe je Splošno sodišče ob sklicevanju na sodbo z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694, točka 100 in navedena sodna praksa), dodalo, da se za akte institucij Unije načeloma domneva, da so zakoniti, in imajo zato pravne učinke toliko časa, dokler niso preklicani, razglašeni za nične v okviru ničnostne tožbe ali razglašeni za neveljavne v okviru postopka predhodnega odločanja ali ugovora nezakonitosti.

124 V zvezi s tem je Splošno sodišče, prvič, kot je bilo opozorjeno v točkah 61 in 62 te sodbe, v izpodbijani sodbi ugotovilo nezakonitost sporne odločbe, ker OPSP želenih datumov starševskega dopusta ni mogel navesti kot enega od razlogov za odpoved pogodbe o zaposlitvi zaradi strokovne nesposobnosti, pri čemer je štelo, da splošna ugotovitev njene strokovne nesposobnosti temelji na več razlogih, ki se razlikujejo od navedenega razloga. Zato je Splošno sodišče ugotovilo, da navedena nezakonitost sama po sebi ne more pripeljati do razglasitve ničnosti sporne odločbe.

125 Drugič, čeprav je Splošno sodišče v točkah 218, 340 in 350 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je bilo v sporni odločbi več očitnih napak pri presoji, je v točkah 360 in 361 navedene sodbe vseeno menilo, da ta odločba vsebuje več razlogov, katerih nezakonitost ni dokazana in ki so dovolj pomembni za utemeljitev splošne ugotovitve OPSP glede strokovne nesposobnosti.

126 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da trditev UG, da je Splošno sodišče v bistvu napačno uporabilo pravo s tem, da je presodilo, da je imel OPSP široko diskrecijsko pravico, prvič, temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe, ker je Splošno sodišče priznalo obstoj očitnih napak pri presoji, storjenih pri sprejetju sporne odločbe, in drugič, ne more omajati razlogovanja Splošnega sodišča, ker UG ni dokazala obstoja drugih očitnih napak pri presoji, ki naj bi jih vsebovala ta odločba in zaradi katerih bi jo bilo treba razglasiti za nično.

127 Kar zadeva dejstvo, da UG Splošnemu sodišču očita, da ni ugodilo njenemu predlogu za sprejetje potrebnih pripravljalnih ukrepov, je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso glede presoje predlogov za sprejetje ukrepov procesnega vodstva ali pripravljalnih ukrepov, ki jih vloži stranka v sporu, s strani prvostopenjskega sodišča velja, da samo Splošno sodišče presoja morebitno potrebo po dopolnitvi podatkov, ki so mu na voljo v zadevi, o kateri odloča. Torej je Splošno sodišče edino pristojno za presojo upoštevnosti predloga za sprejetje ukrepa procesnega vodstva glede na predmet spora in nujnost njegove izvedbe (sodba z dne 12. novembra 2020, Fleig/ESZD, C-446/19 P, EU:C:2020:918, točka 53 in navedena sodna praksa).

128 Vprašanje, ali imajo postopkovne listine dokazno moč ali ne, je odvisno od njegove proste presoje dejstev, ki v okviru pritožbe ni predmet nadzora Sodišča, razen v primeru izkrivljanja dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, ali če je iz dokumentov v spisu razvidna vsebinska nepravilnost ugotovitev Splošnega sodišča (sodba z dne 12. novembra 2020, Fleig/ESZD, C-446/19 P, EU:C:2020:918, točka 54).

129 Ker se je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi sklicevalo na številne dokaze iz spisa, ki mu je bil predložen, in ker UG v okviru prvega dela tretjega pritožbenega razloga ne pojasnjuje, kako naj bi Splošno sodišče izkrivilo te dokaze ali zakaj naj bi bile njegove ugotovitve vsebinsko nepravilne, je treba v obravnavanem primeru to trditev zavreči kot nedopustno.

130 V zvezi s trajanjem postopka pred sodiščem Unije je treba opozoriti, da nespoštovanje sojenja v razumnem roku sicer lahko ustvari podlago za odškodninski zahtevek s tožbo, ki jo tožeča stranka vloži proti Uniji na podlagi določb člena 268 v povezavi s členom 340, drugi odstavek,

PDEU, vendar ne more pripeljati do razveljavitve izpodbijane sodbe, če ni indica, da je trajanje postopka vplivalo na rešitev spora (sklep z dne 29. septembra 2022, CX/Komisija, C-71/22 P, EU:C:2022:745, točka 76 in navedena sodna praksa).

131 Zato ob neobstoju vsakršnega indica, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da je trajanje postopka vplivalo na rešitev zadevnega spora, očitek, ki se nanaša na kršitev razumnega roka sojenja, ne more pripeljati do razveljavitve izpodbijane sodbe in ga je treba torej zavreči kot nedopustnega.

132 Prvi del tretjega pritožbenega razloga je treba zato zavrniti kot delno neutemeljen in zavreči kot delno nedopusten.

2) Drugi del

133 Splošno sodišče je v točki 68 izpodbijane sodbe menilo, da se rok osmih delovnih dni, ki je bil UG dan na voljo za predložitev pripomb na dopis z dne 8. septembra 2016, res lahko zdi kratek glede na resnost posledic, ki jih je odpoved njene pogodbe imela za njen osebni položaj. Vendar je Splošno sodišče poudarilo, da se je UG izrekla o obrazložitvi sporne odločbe in da je OPSP upošteval njena stališča, kot je razvidno iz obrazložitve sporne odločbe.

134 Splošno sodišče je v točki 69 izpodbijane sodbe opozorilo, da spoštovanje pravice do izjave sicer zahteva, da institucije Unije osebi, na katero se nanaša akt, ki posega v njen položaj, omogočijo, da učinkovito predstavi svoje stališče, vendar od navedenih institucij ni mogoče zahtevati, da se temu stališču pridružijo.

135 Splošno sodišče je v točki 70 izpodbijane sodbe dodalo, da se je UG pritoževala nad tem, da OPSP po prejemu pisnih pripomb z dne 30. septembra 2016 ni zaprosil za predložitev dodatnih dokumentov. To sodišče je ugotovilo, prvič, da bi UG take dokumente lahko predložila med 30. septembrom in 17. oktobrom 2016, ko je bila sprejeta sporna odločba, in drugič, da UG ni navedla niti narave niti predmeta teh dodatnih dokumentov, s katerimi naj OPSP ne bi bil seznanjen, tako da naj ne bi bilo dokazano, da bi predložitev navedenih dokumentov lahko odločilno vplivala na vsebino sporne odločbe.

136 Splošno sodišče je v točki 71 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je bilo UG omogočeno, da učinkovito predstavi svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti dejstev in okoliščin, na podlagi katerih je OPSP sprejel navedeno odločbo.

137 Očitek, ki se nanaša na kršitev pravice do obrambe, pa ni podprt z utemeljitvijo, s katero bi bilo mogoče dokazati, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, in ne zdi se, da bi ugotovitev Splošnega sodišča v točki 71 izpodbijane sodbe pomenila izkrivljanje dejstev, ki jih je to preučilo (glej po analogiji sodbo z dne 6. oktobra 2022, KN/EESO, C-673/21 P, EU:C:2022:759, točka 103).

138 Zato je treba drugi del tretjega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

3) Tretji del

139 Splošno sodišče je v točki 36 izpodbijane sodbe opozorilo, da mora biti obrazložitev aktov institucij Unije, ki se zahteva tudi s členom 296 PDEU in členom 41(2)(c) Listine, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno

izražati razlogovanje institucije, ki je zadevni akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z razlogi za sprejeti ukrep in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na vse okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, naravo podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, na katere se akt neposredno in posamično nanaša. Ne zahteva se, da so v obrazložitvi navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njeno sobesedilo in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodba z dne 11. junija 2020, Komisija/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, točki 29 in 51 ter navedena sodna praksa).

140 Potem ko je Splošno sodišče v točkah od 38 do 47 izpodbijane sodbe preučilo različne dejanske elemente, ki so bili upoštevani v sporni odločbi, in razlogovanje v njej, je v točki 48 navedene sodbe ugotovilo, da so bili v navedeni odločbi, ki je bila sprejeta v okoliščinah, ki so bile UG znane, navedeni tako pravni preudarki kot zadostno število dejstev, ki so bila v sistematiki te odločbe bistvenega pomena ter na podlagi katerih je UG lahko ocenila njeno utemeljenost in zakonitost.

141 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v nasprotju s tem, kar zatrjuje UG, pravilno predstavilo zahteve, kot so navedene v sodni praksi Sodišča, zlasti tiste iz točke 139 te sodbe, v zvezi z obrazložitvijo aktov institucij Unije.

142 Zato je treba trditev UG glede ravni natančnosti obrazložitve aktov institucij Unije zavrniti kot neutemeljeno.

143 Kar zadeva trditve UG, ki so navedene v okviru tretjega dela tretjega pritožbenega razloga in ki se nanašajo na vsebinsko preučitev obrazložitve sporne odločbe, zadostuje ugotoviti, da UG z njimi Sodišču dejansko predlaga, naj opravi ponovni preizkus presoje dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, in jih je treba kot take zavreči kot nedopustne.

144 Zato je treba tretji del tretjega pritožbenega razloga zavrniti kot delno neutemeljen in zavreči kot delno nedopusten.

4) Četrti del

145 Četrti del tretjega pritožbenega razloga zadeva preučitev, ki jo je Splošno sodišče opravilo v zvezi z obrazložitvijo sporne odločbe, ki se je nanašala na domnevno neupravičene odsotnosti UG.

146 Splošno sodišče je v točki 240 izpodbijane sodbe ugotovilo, da UG sicer trdi, da je v primeru odsotnosti iz zdravstvenih razlogov vedno predložila zdravniško potrdilo, vendar ne navaja vzroka za svojo odsotnost z dela 18. junija 2014 in se ne sklicuje na noben dokument v spisu, ki bi lahko upravičil to odsotnost.

147 Splošno sodišče je v točki 241 navedene sodbe ugotovilo, da s trditvami UG ni mogoče izpodbijati odločbe o ugotovitvi njene neupravičene odsotnosti 18. junija 2014, tako da je treba očitek iz tožbe v delu, v katerem je usmerjen zoper razlog, naveden na strani 2, točka (d), dopisa z dne 8. septembra 2016, zavrniti kot neutemeljen.

148 Kar zadeva točki 246 in 253 izpodbijane sodbe, na kateri se UG sklicuje v pritožbi, zadostuje opozoriti, da je Splošno sodišče v točki 244 navedene sodbe ugotovilo, da UG zoper odločbo z dne 1. junija 2016, v kateri je OPSP štel, da njene odsotnosti 30. in 31. maja 2016 niso bile upravičene, ni vložila pritožbe v skladu s členom 91(2) Kadrovskih predpisov.

149 Splošno sodišče je v točki 245 izpodbijane sodbe dodalo, da UG ne navaja novega in bistvenega dejstva, ki bi upravičevalo preizkus zakonitosti te odločbe.

150 Zato je Splošno sodišče v točki 246 izpodbijane sodbe ugotovilo, da trditve UG, s katerimi je ta posredno izpodbijala navedeno odločbo, niso dopustne, saj se je z njimi izpodbijal akt, ki je že postal dokončen.

151 V zvezi s točko 253 izpodbijane sodbe, ki se nanaša na obrazložitev sporne odločbe v zvezi z njeno domnevno neupravičeno odsotnostjo 7. maja in 16. junija 2014, je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v tej točki ugotovilo, da UG ni dokazala niti ne zatrjuje, da je potrdili, potrebni za ureditev svojega upravnega položaja, predložila kmalu po roku, ki ji je bil določen.

152 UG pa želi s trditvami, navedenimi v okviru četrtega dela tretjega pritožbenega razloga, v resnici doseči, da bi Sodišče ponovno preizkusilo presoje, ki jih je Splošno sodišče opravilo v okviru točk, navedenih v točkah od 146 do 151 te sodbe.

153 Iz tega sledi, da je treba ta del zavreči kot nedopusten.

5) Peti del

154 Splošno sodišče je v okviru preučitve ugovora nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, v točki 263 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je UG s trditvami, ki jih je navedla v okviru drugega, tretjega, četrtega in petega očitka tretjega dela četrtega tožbenega razloga, ki se je nanašal na očitno napako pri presoji in napačno ugotovljeno dejansko stanje pri razlogu v zvezi z vključenostjo pritožnice v njeno delo, kot je bil predstavljen pred Splošnim sodiščem, želela izpodbijati vsebino kvalitativne presoje uspešnosti pritožnice, ki ustreza točki 3.1 ocenjevalnega poročila za leto 2015, in torej vsebino ocenjevalnega poročila za leto 2015.

155 Vendar je Splošno sodišče v točki 264 navedene sodbe ugotovilo, da je bilo UG ocenjevalno poročilo za leto 2015 vročeno in da tega poročila ni izpodbijala v rokih, določenih v členih 90 in 91 Kadrovskih predpisov, tako da so navedeno poročilo in v njem vsebovane presoje postali dokončni.

156 V točki 265 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče dodalo, da UG ni navedla obstoja novega in bistvenega elementa, s katerim bi dokazala, da je še vedno imela pravico izpodbijati ocenjevalno poročilo za leto 2015.

157 Splošno sodišče je v točki 266 izpodbijane sodbe ugotovilo, da UG v teh okoliščinah ocenjevalnega poročila za leto 2015 ne more izpodbijati posredno v okviru tožbe zoper sporno odločbo, glede na katero je imelo to poročilo pripravljalno vlogo.

158 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pravilno presodilo, da je ocenjevalno poročilo za leto 2015 postalo dokončno, ker ni bilo vloženo pravno sredstvo v rokih iz členov 90 in 91 Kadrovskih predpisov, in da zato ni utemeljeno trditi, da je Splošno sodišče kršilo postopkovna pravila in izkrivilo spis zadeve s tem, da je ugotovilo, da tega poročila ni mogoče posredno izpodbijati v okviru tožbe, o kateri odloča (glej po analogiji sodbo z dne 24. junija 2021, WD/EFSA, C-167/20 P, EU:C:2022:516, točki 39 in 40).

159 Kar zadeva točke od 278 do 286 izpodbijane sodbe, ki jih UG graja, ker naj bi bilo z njimi vzpostavljeno neovrgljivo obrnjeno dokazno breme, zadostuje opozoriti, da je Splošno sodišče v teh točkah preučilo dejanske elemente, ki jih je UG navedla v tožbi in s katerimi je izpodbijala presojo dejanskega stanja, ki jo je Komisija opravila v sporni odločbi.

160 Splošno sodišče je v točki 286 izpodbijane sodbe ugotovilo, da UG ni predložila dokazov, s katerimi bi omajala dokaz, ki ga je predložila Komisija in ki kaže na to, da je članom delovne skupine za glasilo centra za predšolske otroke osnutek božičnega glasila 2015 v potrditev poslala šele 18. julija 2016.

161 Trditve UG, ki jih je v zvezi s tem navedla v okviru petega dela tretjega pritožbenega razloga, pa dejansko pomenijo izpodbijanje presoje dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče, in jih je treba kot take zavreči kot nedopustne.

162 Enako velja za druge trditve UG v okviru navedenega dela tretjega pritožbenega razloga.

163 Zato je treba peti del tretjega pritožbenega razloga zavrniti kot delno neutemeljen in zavreči kot delno nedopusten ter posledično tretji pritožbeni razlog zavrniti v celoti.

D. Četrti pritožbeni razlog

1. Trditve strank

164 UG v okviru četrtega pritožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev načela sorazmernosti, v bistvu trdi, da bi moralo Splošno sodišče pri preučitvi sorazmernosti odpovedi njene pogodbe o zaposlitvi upoštevati dejstvo, da je bila ta odpoved utemeljena s starševskim dopustom UG, da je UG opravljala sindikalne funkcije in da ji ni bila izrečena nobena sankcija, saj naj bi bile kršitve poklicnih obveznosti, navedene v sporni odločbi, manjše.

165 Komisija meni, da je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen. Ta institucija dodaja, da je ta pritožbeni razlog tudi nedopusten v delu, v katerem se želi z njim doseči zgolj ponovna presoja trditev, ki so bile že navedene pred Splošnim sodiščem.

2. Presoja Sodišča

166 Spomniti je treba, da je Splošno sodišče v točkah od 351 do 381 izpodbijane sodbe preučilo sporno odločbo in ugotovilo, da Komisija z njenim sprejetjem ni storila očitne napake pri presoji.

167 Po tej ugotovitvi je Splošno sodišče v točkah 385 in 386 navedene sodbe presodilo, da je Komisija lahko upravičeno odpovedala pogodbo UG o zaposlitvi za nedoločen čas, ker v sporni odločbi ni bila storjena nobena očitna napaka pri presoji, in da zato ni prišlo do nobene kršitve načela sorazmernosti.

168 UG pa v okviru četrtega pritožbenega razloga ne navaja nobene utemeljitve, s katero bi bilo mogoče izpodbiti to pravno presojo Splošnega sodišča.

169 V teh okoliščinah je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

E. Odškodninski zahtevek

1. Trditve strank

170 UG trdi, da je s Komisijo sklenila sporazumni dogovor o povrnitvi premoženjske škode. Če bi bil ta dogovor zaradi sodbe, izdane v pritožbenem postopku, preklican, UG predlaga, naj se ji *ex æquo et bono* dodeli znesek v višini 68.000 EUR za povrnitev te premoženjske škode.

171 UG poleg tega predlaga, naj se ji dodeli znesek v višini 40.000 EUR za povrnitev nepremoženjske škode. Ta znesek naj bi bil primeren glede na duševno trpljenje zaradi domnevno nezakonite odpovedi njene pogodbe o zaposlitvi.

172 V zvezi s tem naj bi bilo treba upoštevati tudi negotovost in prezadolženost UG kot posledico odpovedi njene pogodbe o zaposlitvi.

173 Komisija trditve UG prereka.

2. Presoja Sodišča

174 Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi ugotovilo, da se UG v utemeljitev svojih predlogov v zvezi s povračilom premoženjske in nepremoženjske škode ni sklicevala na nezakonitosti, ki bi bile različne od tistih, ki jih je navedla v podporo svojim predlogom za razglasitev ničnosti sporne odločbe. V teh okoliščinah in glede na to, da so bili predlogi za razglasitev ničnosti zavrnjeni kot neutemeljeni, je Splošno sodišče razsodilo, da je treba zavrniti tudi odškodninski zahtevek.

175 Ker so bili v zvezi s tem zavrnjeni vsi navedeni pritožbeni razlogi in ker se izpodbijana sodba zato ne razveljavi, je treba zavrniti tudi trditve UG, s katerimi ta zahteva povrnitev nastale škode.

176 V teh okoliščinah je treba pritožbo zavrniti v celoti.

Stroški

177 V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

178 Komisija je predlagala, naj se UG naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Komisije.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. UG poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Evropske komisije.

Podpisi